

То за приятеля ми нѣма да е тѣй опасно;
Човѣкъ е той, що много знай,
Изпилъ е питие — и още по-ужасно.

ВЪЩИЦАТА

(съ много забикалки, налива питието въ една чаша; щомъ я допира до уста, показва се слабъ пламъкъ).

Е, гълтай, скоро! Не пести!
Сърдце си мигомъ съ радость ще да опоишь.
Съсъ дявола си всѣвга ти и ти,
Отъ тоя пламъкъ ли ще се боишь?

(Въщицата разваля кръга. Фаустъ излиза отъ него).

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Ха, скоро вѣнъ! не бива да се бавишь!

ВЪЩИЦАТА.

Дано те питието подмлади!

МЕФИСТОФЕЛЪ (на въщицата).

И ако имашъ нѣщо съ менъ да правишь,
То само прѣзь Валпурги ти ми обади.

ВЪЩИЦАТА.

Нá, тая пѣсень! ти сегись-тогись я пѣй,
Ще найдешъ по-сила облага.

МЕФИСТОФЕЛЪ (на Фауста).

Ела, сега да бѣгаме веднага,
Тебъ трѣбва прѣсень въздухъ да повѣй,
Та силата отвжтрѣ и отвѣнка да проникне.